

ВІРЮЮ

Малин 2010: вибір моральної чистоти та активної праці для

«Бог любить нас, і ми єдині в Нім» – так розпочинається репортаж на офіційному Інтернет-ресурсі відділу молодіжного служіння Mal-infest.org.ua Церкви ХВС України про відкриття чергового XIII молодіжного з'їзду ЦХВСУ, що проходив 6 – 13 липня в таборі «Юність» поблизу м. Малина Житомирської області.

Окрім української молоді, у молодіжному форумі, гаслом якого вибрані рядки з Послання апостола Павла до римлян: «Бо я не соромлюсь Євангелія», взяли участь молоді християни з Білорусі, Литви, Польщі, США та інших країн.

Привітати з'їзд прибули високоповажні представники Верховної Ради України, Державного комітету у справах національностей та релігій України, Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі, Житомирської ОДА, Малинської РДА та Ворсівської сільради.

Завідувач відділу молодіжного служіння Церкви ХВС України Богдан Левицький привітав молоді зі святом і риторично запитав: «Чи можете ви жити без алкоголю?». – «Та-а-ак!», – голосно і впевнено відповіли хлопці та дівчата. – «Чи можете ви жити без цигарок та наркотиків?». І знову чотири тисячне «Так!» відлунням розійшлося над лісом. «Ви не залежні від цього зла, тепер ви – малинозалежні, адже весь рік з нетерпінням чекали цього з'їзду».

«Я щиро вдячний вам за охайність, порядність та доброту, якою ви ділитесь із місцевими жителями», – такими словами привітав «малинчан» голова Ворсівської сільської ради Петро Підручний.

А голова Малинської райдержадміністрації Сергій Стельмах зізнався, що переживає хвилювання, адже стоїть перед новим поколінням своєї країни. «Ви – носії здорового способу життя, носії здорової ідеї», – саме такого майбутнього Сергій Володимирович побажав Україні.

Від депутатського корпусу районної ради, від усіх матерів Малинщини до молоді промовляла заступник голови Малинської районної ради Марія Насіканова. «Ми чекатимемо вас щороку. Ми приведемо сюди

своїх дітей, щоб і вони навчилися відкривати свої серця Богу», – подала Марія Іванівна ідею, яку одразу ж підтримали всі гості.

Із привітаннями до молоді зверталися завідувач сектору у справах релігій Житомирської ОДА Олександр Пивоварський та голова Державного комітету у справах національностей та релігій України Юрій Решетников.

Голова Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі Василь Костицький ви-

словив стурбованість ситуацією в державі, де вже 30% одинадцятирічних дітей знайомі із алкоголем, де зростає захворюваність на СНІД, де процвітає дитячий кримінал. «Ми цінуємо ваш вибір – вибір чистоти та християнства. Ми потребуємо вас, щоб зупинити тиск, який покликаний зруйнувати мораль, ми повинні зупинити армагедон у серцях. Кожне ваше слово на захист моралі, в основі якого лежать християнські цінності та Божі заповіді, проростуть плодами», – наголосив Василь Васильович і просив справді не соромитись Євангелія.

Депутат Верховної Ради Павло Унгурия підтримав молодих християн, запевнивши, що саме віруючі – це здорове ядро у Верховній Раді. Саме за клопотанням віруючих приймаються закони про чистоту в Інтернеті, про заборону гральних автоматів, про захист суспільної моралі. Щочетверга віруючі депутати різних конфесій збираються у Верховній Раді, аби по-

молитись за владу та прийняття Божих законів у ВР.

Дякували українцям за братерську любов та гостинність представники делегації Литви та Білорусі. Благословив молоді на чудовий час навчання та єднання з Господом член синодальної комісії з питань молоді Української Православної Церкви Київського патріархату о. Богдан.

Старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко щиро, по-батьківськи пояснив молодим серцям істинне значення цього річного девізу. Він просив не залишати ці слова на банері табору, а забирати із собою і ніколи не соромитись Євангелія. «XXI століття – століття втраченого сорому. Не соромляться ходити напівроздягненими, зате соромляться молитись, ходити до церкви. Перевернутий розум – ось що керує багатьма сьогодні. Але хто стане проти цього духовного геноциду? Єдина інституція, що була є і буде протистояти всякому злу, – Церква Ісуса Христа».

Новий Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» торкається і сфери релігії

Верховна Рада України 1 липня 2010 року ухвалила в цілому Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики». Законом визначаються засади внутрішньої і зовнішньої політики України у сферах розбудови державності, розвитку місцевого самоврядування та стимулювання розвитку регіонів, формування інститутів громадянського суспільства, національної безпеки і оборони, в економічній, соціальній і гуманітарній сферах, в екологічній сфері та сфері техногенної безпеки, а також засади зовнішньої політики України. Дві статті ухваленого Закону стосуються відродження духовних цінностей українського народу та створення умов для розвитку релігійної самобутності громадян України усіх національностей, гарантування свободи совісті і віросповідання.

Стаття 10 визначає засади внутрішньої політики в гуманітарній сфері. Тут серед іншого йдеться і про відродження духовних цінностей українського народу, про захист та примноження його культурного надбання, збереження національної культурної спадщини, підтримку розвитку культури і мистецтва, відродження та збереження культурної самобутності регіонів, про забезпечення свободи совісті та віросповідання, зокрема про відновлення повноцінного діалогу між представниками різних соціальних та етнічних груп, культур та релігійних конфесій; забезпечення умов для формування толерантного суспільства, гарантування свободи совісті та віросповідання тощо.

PICU.

«З Богом у майбутнє»

У Львові пройшов Перший міжнародний міжконфесійний фестиваль сучасної християнської музики «З Богом у майбутнє» для сприяння порозуміння молоді різних християнських конфесій та об'єднання громади Львова навколо християнських цінностей.

«Для такого міста, як Львів, із добрими релігійними традиціями, фестиваль – це цікавий і гідно поцінований захід», – сказав начальник управління сім'ї, молоді та спорту Юрій Наконечний.

До організації фестивалю долучилися християнські церкви всіх конфесій: УГКЦ, УПЦ Київського Патріархату, євангельські церкви, УАПЦ, РКЦ, Вірменська Апостольська Церква, а також громадські організації.

PICU.

● ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА

МОЛИТВА ЗА ПОМЕРЛИХ

Ми продовжуємо знайомити вас з історичним походженням деяких церковних правил, постанов та приписів, а також побуту. Те, про що йтиметься в наших публікаціях, може виявитися комусь не до вподоби, але наша ціль – донести правду Писання, а не догодити людям. Бог під загрозою прокляття й вічної загибелі забороняє додавати, віднімати, применшувати чи змінювати будь-що у вченні Ісуса Христа і Його апостолів.

На жаль, межі, які Христос проклав між світом і Церквою, між шляхом вузьким і широким, згладилися і поступово розмилися. Появилися християни без особистого свідомого переконання, які переймали християнство у спадок, за традицією, люди «які мають тільки вид благочестя, сили ж його зреклися» (2 Тим. 3:5). Сучасне християнство – це ніби апокаліптичний Вавилон із 18-го розділу Книги Об'явлення, якась суміш небесного із земним, причому останнє явно переважає.

І оскільки саме Слово Боже буде вивувати людство на Божому суді, кожній чесній і богобійній людині варто оцінити церковні традиції у світлі Божого Слова, щоб зрозуміти своє теперішнє і заглянути у майбутнє.

«І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд» (Євр. 9:27).

Ідея молитви за душі померлих народилася близько шостого століття. Думку про це відкрито висловив папа Григорій Великий. Він написав з цього приводу цілу книгу, що містить наївні, а часом і безглузді історії, які не мають нічого спільного ані зі Святим Писанням, ані з християнством.

Догмат про молитву за померлих увійшов у практику церкви тільки при папі Івані XVIII в 978 році. Пов'язане з цим догматом свято померлих

було запроваджене в 1011 р. Через більше як 500 років Тридентський собор (його скликав у Триденті в 1545 році імператор Карл V) остаточно сформував це вчення Католицької Церкви. Собор тривав з перервами до 1564 року і ухвалив зробити цей звичай обов'язковим правилом віри для всіх церков Заходу.

Проголошення молитов за померлих і заступництво за них ішли поруч із розвитком вчення про «чистилище».

(Закінчення на 3-й стор.).

НА ЗЛОБУ ДНЯ

ДЕКЛАРАЦІЯ

християнських Церков України

Про негативне ставлення до гріха гомосексуалізму, його пропагування в суспільстві та спроб легалізації так званих одностатевих шлюбів (реєстрації одностатевих партнерств)

Від імені очолюваних нами християнських Церков, які входять до Наради представників християнських Церков України, з метою засвідчити засновану на Слові Божому – Біблії та принципах християнської моралі спільну позицію християнських Церков України щодо гріха гомосексуалізму, проблеми його пропагування в суспільстві та спроб легалізації так званих одностатевих шлюбів (реєстрації одностатевих партнерств), декларуємо наступне:

1. Людину створив Бог-Творець і наділив її як правами, так і обов'язками, які тісно взаємопов'язані та покликані спрямовувати людину до добра і застерігати від зла. Кожна людина має свободу у своїх діях, але ця свобода сполучена з відповідальністю за наслідки дій. Ніхто не повинен використовувати свободу з метою творити і поширювати зло.

2. Життя – дар від Бога, який має визначену мету: довершуватися у добрі через виконання заповідей «Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю... люби ближнього свого, як самого себе» (Мт. 22:37, 39). Тому людина не повинна вважати власне тіло, своє життя у різних його проявах, а також взаємовідносини з іншими людьми предметами приватної власності, якими можна розпоряджатися як завгодно. Власне тіло, життя у різних його проявах, взаємовідносини з іншими людьми, суспільство і його інституції не повинні розглядатися тільки як інструменти для отримання задоволення або використовуватися для розповсюдження зла.

3. Бог створив людину як чоловіка й жінку, благословивши їх єднатися в сім'ю (Бут. 1:27-28). Сім'я (родина) є основою суспільства, має на меті збереження дару любові, народження та повноцінне виховання дітей, сприяє збереженню суспільної моралі.

4. Одним з елементів сімейного життя є сексуальні відносини як вияв любові між чоловіком і жінкою та спосіб продовження людського роду. Сексуальні відносини не можуть бути безвідповідальними та не повинні розцінюватися тільки як спосіб задовольнити свої похлестливості.

Священне Писання однозначно свідчить, що сексуальні відносини між представниками однієї статі протиприродні та є гріхом: «Не лягай з чоловіком, як з жінкою: це мерзота» (Лев. 18:22). За порушення цієї заповіді покарання несе не тільки порушник, але й ціле суспільство, яке діями чи бездіяльністю схвалює такий гріх: «Дотримуйтеся постанов моїх і законів моїх і не робіть усіх цих гидот, ні тубільців, ні прибульців, що живе між вами... бо якщо хто буде робити усі ці мерзоти, то душі, які роблять це, знищені будуть з народу свого» (Лев. 18:26, 29).

Апостол Павло ясно говорить: «Хіба ви не знаєте, що неправедні Царства Божого не успадкують? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудники, ні мужоложники... Царства Божого не успадкують вони!» (1 Кор. 6:9-10).

5. Дехто намагається переконати суспільство, що одностатєва сексуальність – це вроджений варіант норми. Насправді ж такий гріховний потяг не є ні вродженою особливістю певної людини, ні варіантом нормальної статевої поведінки. З біблійної, християнської точки зору одностатєва сексуальність

– це наслідок особистого вільного, але помилкового вибору людини та прояв глибоко вкоріненого в ній гріха.

Апостол Павло свідчить про це: «Відкриється гнів Божий з неба на всяке нечестя і неправду людей, які придушують істину неправдою... Вони замінили істину Божу неправдою і поклонилися, і служили творінню замість Творця, Який благословенний повіки, аминь. За це і віддав їх Бог ганебним пристрастям: жінки їхні замінили природне єднання на протиприродне; так само і чоловіки, облишивши природне єднання з жіночою статтю, розпаливалися похиттю своєю один до одного, чоловіки на чоловіках сором чинячи, одержуючи в собі самих належну відплату за свій блуд... Вони знають праведний суд Божий, що хто чинить так, вартий смерті; однак не тільки самі так роблять, але й тим, що роблять, сприяють» (Рим. 1:18, 25-27, 32).

Одностатєві відносини беззаперечно гріх. Тому, як і всякий гріх, цей гріх, з Божою допомогою, людина може подолати. І першими кроками до цього має бути визнання неприродності й гріховності одностатєвих сексуальних відносин, щире розкаяння в цьому гріху та молитва до Господа з проханням допомоги подолати його.

Віруючі не мають ненависті або упередженого ставлення до осіб з гомосексуальними схильностями, але християни не можуть миритися з гомосексуалізмом, іншими аморальними діями та їхньою пропагандою як явищами духовного й суспільного життя. Ті, хто підтримує пропагування гомосексуалізму, не можуть вважатися християнами.

6. За зло Бог карає не тільки тих, хто особисто його звершує, але й тих, хто вголос чи мовчки його схвалює. Як вся людина страждає від хвороби одного її органу, так і все суспільство страждає від зла, яке чинять окремі його представники. Тому Церкви не можуть здала спостерігати за тим, як в українському суспільстві під виглядом боротьби за права людини й демократію пропагується терпиме і навіть схвальне ставлення до самого явища одностатєвих сексуальних відносин. Одним з проявів такої пропаганди є вимоги легалізувати так звані одностатєві шлюби або зареєстровані партнерства.

7. Передбачені законами права й пільги, якими користуються традиційні подружжя, серед іншого є й способом заохочення громадян до утворення сім'ї як фундаментального суспільно-корисного інституту. Легалізація

так званих одностатєвих шлюбів або зареєстрованих одностатєвих партнерств за суттю є способом заохочення державою своїх громадян до одностатєвого сексуального життя. Прирівнявши такі «союзи» до звичайних сімей, надавши їм навіть право усиновлення дітей, проти чого ми категорично виступаємо, держава спотворює саме поняття про суспільну мораль та стане на дуже небезпечний шлях, підсумком якого буде суспільна катастрофа.

8. Шлях віддалення закону від суспільної моралі веде у прірву. Про це свідчить історія багатьох країн у минулому і досвід сьогодення – досвід багатьох країн, у тому числі економічно розвинених, у яких спостерігається ослаблення або нівелювання інституту традиційної сім'ї, свідчить, що ці країни стикаються з такими проблемами, як катастрофічне падіння народжуваності, демографічна криза, критичне зниження суспільної моралі. Вже у найближчому часі корінному населенню цих країн загрожує повне зникнення. У свою чергу, все це має не тільки духовні, але й відчутні економічні наслідки. Там, де легалізовано проституцію й наркоманію, одностатєві шлюби й етаназію, вже зараз ставиться питання про легалізацію педофілії. Україна не повинна йти таким згубним шляхом.

Суспільство не має права закривати очі на пропаганду гомосексуалізму, сприймаючи це нібито лише як «приватну справу» тих, хто схильний до цього гріха. Всі наведені вище аргументи переконливо доводять: суспільство, яке закриває очі на цей гріх, тим самим схвалюючи його, зі світської точки зору приречене на вимирання через зниження народжуваності, а з духовної точки зору буде нести відповідальність перед Богом, у Якого ніякий нерозкаяний гріх не залишається без покарання.

9. У світлі цього ми виступаємо категорично проти законодавчого встановлення в нашій державі одностатєвих шлюбів чи реєстрованих одностатєвих партнерств, проти пропагування одностатєвої сексуальності.

Як християни ми не ставимося вороже до осіб, які вважають себе гомосексуалістами, але ми категорично проти того, щоб гомосексуальний спосіб життя й поведінка трактувалися як природні, нормальні й корисні для суспільства й особистості. Ми проти того, щоб гомосексуалізм належав до переліку прав людини, пропагувався, як варіант норми статевого життя, і щоби держава заохочувала своїх громадян до одностатєвих сексуальних стосунків через їх зрівняння з традиційним шлюбом.

10. Ми готові у відкритій дискусії обстоювати погляди, викладені у цій Декларації. Ті, хто бажає обороти будь-які гріховні потяги й пристрасті, завжди знайдуть допомогу в наших Церквах.

Закликаємо всіх наших вірних до молитви про тих, хто опинився в полоні гріховних пристрастей, та просимо в Бога дарувати їм розуміння, покаяння, прощення і благодатну допомогу для оновлення свого життя.

Бажаємо всім миру, мудрості та Божого благословення!

Володимир (САБОДАН) – митрополит Київський і всієї України, предстоятель Української Православної Церкви;

Любомир (ГУЗАР) – верховний архієпископ Української Греко-Католицької Церкви;

В'ячеслав НЕСТЕРУК – єпископ, президент Всеукраїнського Союзу об'єднань євангельських християн-баптистів;

Леонід ПАДУН – старший єпископ Української Християнської Євангельської Церкви;

Вячеслав ГОРПИНЧУК – єпископ Української Лютеранської Церкви.

Філарет (ДЕНИСЕНКО) – патріарх Київський і всієї Руси-України, предстоятель Української Православної Церкви Київського патріархату;

Маркіян ТРОФИМ'ЯК – єпископ, відповідальний за зовнішні зв'язки Римо-Католицької Церкви в Україні;

Михайло ПАНОЧКО – старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України;

Сергій ДЕБЕЛИНСЬКИЙ – президент Братства незалежних церков і місій євангельських християн-баптистів України.

м. Київ

Президентові України В. Ф. ЯНУКОВИЧУ Голові ВР України В. М. ЛИТВИНУ Депутатам Верховної Ради України Священнослужителям християнських Церков

Ми, будучи громадянами України, вкрай здивовані і занепокоєні позицією української делегації парламентарів, яка не взяла участі у розгляді проекту резолюції ПАРЄ (Парламентська Асоціація Ради Європи) про розширення прав секс-меншин. Як повідомляє преса, таку позицію важко зрозуміти, враховуючи прохання громадськості, віруючих, Церков відверто виступити проти запропонованих документів. Нас тішить, що парламентська делегація Росії в цьому питанні зайняла чіткішу й активнішу позицію, не підтримавши запропоновану резолюцію. Проти цих ініціатив ПАРЄ виступили, переважно, парламентарі Росії, Італії, Польщі, Молдови, Вірменії, мотивуючи тим, що представлені на голосування проекти містять в собі аморальний характер і являють загрозу для свободи слова, совісті, віросповідання.

Зі свого боку, ми вважаємо, що підтримка гомосексуалізму і одностатєвих шлюбів є антидержавною політикою, що веде до руйнування інституту сім'ї — основної ланки держави. Наслідки гомосексуалізму цілком очевидні: поширення СНІДу і низька народжуваність, адже одностатєві шлюби не дають потомства. Як їм можна віддавати дітей для всиновлення? Адже вони виховують собі подібних.

Слід зазначити, що геями не народжуються, ними стають внаслідок розбещеного й аморального способу життя. Після каяття людина одержує звільнення від цієї залежності. В Україні громадськість, Церква, прогресивна молодь виступають проти проведення гей-парадів, через які спокушується і зваблюється молодь. Ми солідарні з мером Москви Юрієм Лужковим, який не дозволяє проводити в столиці Росії гей-паради.

Протягом багатьох віків наша країна вважалася християнською, в основу виховання молодого покоління були закладені християнські принципи життя, що стримували суспільство від морального розкладу. Не можна порушувати духовні закони, які встановив Бог, бо це призведе до загибелі суспільства, про що й свідчить історія зникнення і занепаду розбещених цивілізацій.

Гомосексуалізм в очах Божих — великий гріх, і ми закликаємо цих людей до каяття. Церква може справити величезний позитивний вплив на моральне виховання молоді. Для її успішної роботи християнам різних конфесій (православним, католикам, протестантам) треба перебувати в спілкуванні і єдності між собою, бо в єдності захована велика сила; треба брати участь у спільних проектах в подоланні духовної кризи в країні, спасаючи молодь від пияцтва, наркоманії, проституції, СНІДу, що є великою загрозою для генофонду нації. Парламентарям бажано приймати такі закони, які сприятимуть поліпшенню морального клімату в країні. У Біблії написано: «Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7). Тож будемо сіяти добре насіння, щоб пожати добрі плоди!

Щедрих вам Божих благословень у вашому відповідальному служінні. З глибокою повагою, громадяни України, вчені-християни:

Л. ГАВРИЛОВА, Н. ДРОЗД, Н. ГАЛИЦЬКА, В. ПАВЛЕНЧИК, І. КОЧЕРГІНА, Л. ХАРИТОНЕНКО, В. ДВЕРНЯКОВ, С. КОЛЮЖНА, Т. ПОДГАЄВСЬКА, В. ШЕВЧЕНКО, О. РУДЕНКО, Л. ПИСЬМЕННА, Т. ТЕРНОВА, М. ЧАСТОКОЛ, З. МАКАРОВА, О. ШКУТЬКО, А. КОНЮШИН.

м. Київ

ДО РЕЧІ

Харківський суд заборонив проведення гей-параду, призначеного на День міста

Харківський міський адміністративний суд заборонив мітинг сексуальних меншин, запланований на 23 серпня – День Харкова. За повідомленням прес-служби Харківської міськради, близько тисячі учасників акції під гаслом «Ми – за рівні права всіх українців» мали намір пройти ходою вулицею Сумською від площі Конституції до площі Свободи. Однак погоджувальна комісія міськвиконкому, яка розглядала заявку на проведення мітингу, вирішила звернутися до суду з проханням заборонити його.

Свої дії міськрада аргументувала тим, що цей захід порушить права і свободи людей, які не будуть брати в ньому участь. «У Харкові проживають люди з різними поглядами (у тому числі і з релігійними), які можуть не збігатися з поглядами представників секс-меншин. Саме тому під час проведення гей-параду можливі конфлікти», – говориться в повідомленні прес-служби міськради. Окрім того, в повідомленні зазначається, що хода може ускладнити рух у центрі міста.

НХС.

У США звільнили професора за відмову визнати содомію нормою

Після скарги студента університету Іллінойса відмовився відновити контракт з доктором Кеннетом Гавеллом, ад'юнктом-професором релігії. Підставою для скарги стало електронне повідомлення професора: «Природний моральний закон стверджує, що мораль повинна бути відповіддю на дійсність... Статеві акти можливі тільки між людьми різних статей».

Доктор Гавелл, який вів в університеті курс із католицизму, був визнаний одним із найкращих викладачів у 2008 і 2009 роках. Електронне повідомлення він написав, щоб допомогти студентам краще підготуватися до екзамену. Однак

твердження професора обурило своїх консерватизмом одного зі студентів, який заявив, буцімто «навчання студентів основам релігії – це одна річ, а заява про те, що гомосексуальні дії порушують природний закон людини, – зовсім інша», і пожалівся на свого викладача керівництву університету.

У результаті контракт з професором був розірваний, що, у свою чергу, зумовило звільнення доктора Гавелла з посади директора Інституту католицької думки – складової Католицького центру імені Святого Івана у Нью-Йорку.

Invictory.org.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Чистилище

У «чистилищі», згідно із вченням Західної Церкви, перебувають усі без винятку душі. Там вони помалу очищуються протягом покладеного Богом часу і готуються до вступу в Царство Небесне.

Про існування «чистилища» Святе Писання анічогісінько не говорить – ні в Старому, ні в Новому Заповітах, ні в апостолів, ні в отців Церкви. Християни перших чотирьох століть не знали іншого шляху спасіння, окрім Господнього, – шляху оправдання через віру у відкупну жертву Ісуса Христа, Який поніс на Собі провини всього світу і Який спасає «кожного, хто приходить до Нього». Слово Боже дуже ясно говорить, що Христос «гріхи наші Сам підніс тілом Своїм на дерево» і що «Кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищає нас від усякого гріха» (1 Петр. 2:24; 1Ів.1:7).

Саме вчення про «чистилище» применшує силу й необхідність відкупної жертви Христа, а тому суперечить істині та духу апостольського благовісту. Вчення про «чистилище» ніби стверджує, що Голгофських страждань і пролиті за нас, грішників, Христової крові недостатньо для виправдання, і тому для повного порятунку людині необхідне ще очищення вогнем «чистилища».

Вчення про «чистилище» прямо суперечить Слову Божому. Згадаймо історію про багача й Лазаря. У ній Христос відкрив людині таємницю всього загробного світу. Якби в потойбіччі було чистилище, Христос ніколи не сказав би, що душа Лазаря була віднесена на лоно Авраамове, або: «Де Я, там і слуга Мій буде» (Ів.14:3; Лк.16:22).

Або випадок з розбійником на хресті. Хто, як не цей грішник, мав потребу в очищенні «вогнем чистилища», проте Христос сказав йому: «Нині ти будеш зі Мною в раю» (Лк.23:43).

Прочитайте послання апостолів. Апостол Павло ніколи не писав би з такою визначеністю про те, що спасіння доступне кожному грішникові вже тут, на землі, що «немає нині ніякого осуду тим, які в Христі Ісусі» (Рим. 8). А Іван ніколи не написав би: «Відтепер блаженний, хто вмирає в Господі» (Об. 14:13).

Не забуваймо також, що вчення про чистилище, яке ввійшло в практику близько 600 року після Р. Х., а повне визнання одержало майже через тисячу років (на Тридентському соборі), упродовж всієї історії Західної Церкви було легальним джерелом наживи і найгрібших зловживань кліру. Дотепер мільйони «вірних» повинні платити за встановлену такою за молитви про упокій, за умиротворення душ, які перебувають у чистилищі, за скорочення часу перебування в чистилищі і за інші турботи про померлих. Бідному люду, якому недоступна оплата заукопійних мес, не доводиться й розраховувати на якесь полегшення мук чистилища або на скорочення перебування в ньому.

Яке перекручене подання про Христа! Він завжди був на боці бідних, і це особливо яскраво підкреслено у згаданій історії про багача й Лазаря.

Православні проти

Але якщо в Західній Церкві молитва про покійних заснована на чистилищі, то у Східній – на ще більше хиткій основі. Заперечуючи вчення про чистилище й визнаючи існування «великої прірви між душами померлих віруючих і невіруючих», Православна Церква вчить, що пекло переможене стражданнями Христа, що смертю Христа відкритий вільний перехід з пекла в рай, але що цим переходом самі ті, «хто хочуть перейти», скористатися не можуть, от чому відповідальність за їхню вічну долю Бог покладає на живих. Ті, хто ще на землі, повинні сприяти спасінню рідних і близьких молитвами за них.

Але настільки своєрідного «богословського» тлумачення, очевидно, недостатньо навіть для самої Церкви, тому вона марно намагається «підкріпити» своє тлумачення іншими міркуваннями, як-от: поки не звершений остаточний Страшний Суд над померли-

ми, можлива зміна, потрібно тільки, щоб хто-небудь про цю зміну подбав... Наші померлі, мовляв, майже всі згрішили «гріхом не на смерть», а тому сказано: «Моліться один за одного» «і Бог дасть йому життя» (Як. 5:16; 1 Ів.5:16).

спасінні або загибелі тут, на землі. Христос закликає людей до покаяння й народження згори, до тієї необхідної зміни, без якої людина не може ввійти в Царство Боже: «Якщо хто не народиться згори, не може побачити Царства

померлих. Це повеління не може стосуватися навіть живих невіруючих людей, але тих, які відкинули благодать Божу: «Не про таких говорю, щоб ви молили-ся», додає ап. Іван (1 Ів. 3:16).

Послання Іван адресував членам

● **ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА**

МОЛИТВА ЗА ПОМЕРЛИХ

Істини Святого Писання

А що говорить з цього приводу Святе Писання? Воно говорить, що пекло, як і раніше, існує, і, як і раніше, існує «велика прірва», тому «ті, хто хочуть перейти звідси до вас, не можуть, також і звідти до нас не переходять». Слово Боже незаперечне! Засуджений на вічні муки багач просить Авраама не про молитви тих, хто ще живий на землі (п'ятьох братів), а про те, щоб цих братів самих попередити про їхню вічну погибель, яка їх очікує. Багач говорить Авраамові: «А він відказав: Отож, отче, благаю тебе, щоб його ти послав у дім батька мого, бо п'ятьох братів маю, хай він їм засвідчить, щоб і вони не прийшли на це місце страждання!» (Лк. 16 27-28).

Христос на Голгофі придбав вічне прощення і спасіння: «Щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16), а не проклав міст із пекла в рай, користуючись яким нерозкаяний грішник може уникнути Його справедливого суду. Апостол говорить: «Якщо... всякий переступ та непослух прийняли справедливу заплату, то як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння?» (Євр. 2:2-3). «Хто відкидає Закона Мойсея, який немилосердно вмирає при двох чи трьох свідках, скільки ж більшої муки – додумується – заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив!» (Євр. 10:28-29).

Бог ніде й ніколи не покладав відповідальності за вічну долю нерозкаяного грішника на його родичів чи близьких друзів. У питанні спасіння кожна людина відповідальна сама за себе.

Наші молитви, якими б сильними вони не були, недостатні, щоб спасти нас самих. То як же вони можуть сприяти порятунку інших? Якби молитвами можна було спастися, тоді Христос даремно вмер, тоді можна було б обійтися без Його відкупної жертви. Однак Слово Боже говорить, що «немає ні в кім інших спасіння» (Дії 4:12).

Вічна доля людини, остаточна і незмінна, визначається тут, на землі. Думка про те, що «для померлих немає поки що остаточного суду», ні на чому не базується. Усе Писання свідчить, що людина може бути впевненою у своєму

Божого» (Ів. 3:3).

Усякий, хто ввірував у Христа й залишив гріховне життя, одержує від Бога вже тут, на землі, прощення гріхів і життя вічне. Христос говорить: «Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24); «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне...» (Ів.3:16).

Зміна серця, зміна зіпсованої природи людини повинна відбутися ще до смерті. Після смерті немає покаяння, немає прощення, неможливі зміни. От

християнських громад, тобто людям, які увірували, які прийняли дар Христового спасіння, вже спасеним людям. Гріхи «не на смерть», про які згадає апостол, були тими гріхами, які свідчили про неосвячене життя людей, які покаялися і спаслися по благодаті Христовій.

Що ж стосується гріха взагалі, то немає такого гріха, який не був би на смерть, тому що «заплата за гріх – смерть» (Рим. 6:23).

Ми, люди, не можемо ані замолити, ані відкупити навіть найменшого гріха, але в той же час, якими б тяжкими грішниками ми не були, якщо ми приймаємо Ісуса Христа як жертву умиловителення за свої гріхи, то можемо сказати: «Він

чому Бог «ось тепер усім людям кажує, щоб скрізь каялися» (Дії 17:30), додаючи, що «людям призначено вмерти один раз, потім же суд» (Євр. 9:27). Христос підтверджує цю істину розповіддю: «Та ось сталося, що вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його ангели. Умер же й багатий, і його поховали» (Лк. 16:22).

Розбіжності Христос сказав: «Сьогодні будеш зі Мною в раю». Про невіруючих же читаємо наступне: «Хто ж не вірує, той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого» (Ів. 3:18), «а хто в Сина не вірує, той життя не побачить а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36), «Суд на них віддавна не бариться, а їхня загибель не дрімає!» (2 Петр. 2:3).

Нарешті, повеління апостола Івана молитися про тих, хто «згрішив гріхом не на смерть», зовсім не стосується

гріхи наші Сам підніс тілом Своїм на дерево» і «ранами Його ми уздоровлені» (1 Петр. 2:24); «Кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищає нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:7). Христос приймає кожного грішника, який покався, прощає йому, дає благодать і силу Духа Святого, впевненість і радість спасіння. Спасенний грішник вступає на шлях освячення й ходження за Христом.

Але, йдучи за Христом, християнин здатний через свою недосвідченість допускати ті або інші помилки, промахи й падіння. Проте він відразу ж визнає провину, кається у вчиненому – це гріх не навмисний. «Народжений від Бога береже себе, й лукавий не доторкається його» (1 Ів. 5:18), а «якби хто й згрішив, то ми маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, праведника, Він є убагання за гріхи наші» (1 Ів. 2:1-2).

У житті нерозкаяного грішника всякий гріх є гріхом «на смерть». Людина, котра не прийняла прощення, яке пропонує їй Бог через Ісуса Христа, має непрощений гріх.

За таких грішників ми повинні молитися, поки вони ще живі, спрямовуючи всі свої зусилля для того, щоб примирити їх з Богом, тому що після смерті – «плач і скрегіт зубів» (Мт. 8:12).

Молитва про гріх «не на смерть» у житті віруючих необхідна, «тому що всі ми багато грішимо» (Як. 3:2), але якщо спасенна людина вмирає, тоді разом з її смертю припиняється і шлях християнського освячення. Тому молитви про покійника зайві: «Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі! Так, каже Дух, вони від праць своїх заспокоюються, бо їхні діла йдуть за ними слідом» (Об. 14:13).

Смерть віруючого – початок вічного блаженства. Вони блаженні! То в яких молитвах вони мають потребу? Сам Бог зітре всяку сльозу з їхніх очей, і в них немає ні смутку, ні хвороби, ні плачу...

Сентиментальні люди можуть подумати: хіба це ересь – молитися за душу померлого? Що в цьому поганого? Але сентиментальність тут ні до чого, наші почуття та емоції – не головне. Автори й натхненники ідеї молитви за померлих мали значно глибшу та далекогляднішу мету: допомогти людям заспокоїтися від осуду сумління за скоєні гріхи, відвернути людей від неприємної згадки про неминучу відповідальність перед Богом за гріховне життя, зневажити біблійну правду про прощення гріхів тільки за життя людини і тільки через свідоме покаяння та звільнення від всякої влади гріха через кров Божого Сина Ісуса Христа.

Церква узаконила численні спеціальні Богослужіння за померлих, панакхиди, парастаси, сороковини, роковини, поминальні служби тощо. Померлій нерозкаяній людині це абсолютно не може допомогти, але живим, що замовляють ці служби і платять за них, це дуже шкодить, бо сприяє їхньому духовному замиранню і самообману; вони нехтують можливістю справжнього покаяння. У всій Біблії, крім апокрифів, немає жодного вислову стосовно здобуття праведності після смерті.

Христос сказав: «Поправді, поправді кажу вам: Наступає година і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть. Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синови дав життя мати в Самому Собі. І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він Людський Син. Не дивуйтеся цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду» (Ів. 5:25-29).

У пророка Ісаї читаємо: «Бо не буде ж шеол прославляти Тебе, смерть не буде Тебе вихвалити... Не мають надії на правду Твою ті, хто сходять до гробу». Про абсурдність загробного оправдання говорить Ісус: «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занепасть? Або що дасть людина взамін за душу свою? Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Ангелами Своїми і тоді віддасть кожному згідно з ділами його».

В Об'явленні читаємо: «Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі! Так, каже Дух, вони від праць своїх заспокоюються, бо їхні діла йдуть за ними слідом» (Об. 14:13), а в Об. 20:11-15 читаємо: «І я бачив престол великого білого і Того, Хто на ньому сидів, що від лиця Його втекла земля й небо, і місця для них не знайшлось. І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми. І дало море мертвих, що в ньому, і смерть і ад дали мертвих, що в них, і суджено їх згідно з їхніми вчинками. Смерть же та ад були вкинені в озеро огняне. Це друга смерть, озеро огняне. А хто не знайшовся написаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне...»

Апостол Павло пише: «Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Рим. 14:12); «Бо мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10).

ВІДХИЛЯЄМО ЗАВІСУ

Роман Соловій
Ректор Львівської
богословської семінарії

Ортодоксального індуїзму, тобто твердих догм, у які зобов'язаний вірити кожен індуїст, узагалі не існує. Насправді індуїзм — це ціле сімейство переконань і звичаїв. Джерела індуїзму лежать у взаєминах двох релігійних систем: релігії стародавньої цивілізації, що існувала в долині ріки Інд з III тисячоріччя до н. е.; релігійних вірувань, які принесли в Індію арії десь після 2000 року до н. е.

Релігія аріїв відбита в писаннях «святих людей», включених до складу Вед (що означає «знання» або «мудрість»). Веди — це чотири збірники писань, складені між 1500 і 500 р. до н. е., які вважаються богонатхненними.

Основні вірування індуїзму

Найважливіше з них — вчення про карму. Слово «карма» означає «дія». Відповідно до вчення про карму, кожен вчинок і кожна думка людини мають певні наслідки для людини. Якщо людина бреше чи краде, у майбутньому їй так чи інакше віддасться за це злом. Індуїсти вірять, що всі страждання є наслідками власних учинків людини в цьому чи попередньому житті.

Ідея про те, що всі наші вчинки мають наслідки — добрі чи погані — це, звичайно, біблійне вчення. Але їй не можна ототожнювати з вірою в те, що кожна подія життя є наслідком колишніх учинків людини. Це виразно не біблійна думка (Гал. 6:7).

Друге основне переконання індуїзму — вчення про реінкарнацію, або переселення душ, — сансара. Оскільки прожити

Може видатися, що індуїзм зовсім не стосується нашого повсякденного життя; але зрозуміти цю загадку індійську релігію для нас, християн, стає все важливішим — хоча б тому, що індуїзм, який має більше 750 мільйонів послідовників по всьому світу, заявляє свої права на шосту частину населення планети. І вплив індуїзму усе сильніше відчувається в країнах християнського світу.

Саме індуїзм став одним з головних джерел мислення руху «Нова ера». Багато хто думає, що індуїзм, завдяки своїй еклектичній природі, здатний відіграти серйозну роль в об'єднанні великої частини нехристиянського релігійного світу.

карму протягом одного життя неможливо, індуїстські писання стверджують, що після смерті душі «перероджуються» в цьому світі в іншій тілі, не обов'язково людському. Природа переродження визначається кармою, накопиченою в результаті минулих учинків.

Із вченням про реінкарнацію тісно пов'язане поняття ахімси, тобто захисту будь-якого життя (яке споконвічно божественне). Це основна моральна цінність індуїзму і головна причина того, що деякі індуїсти — вегетаріанці.

З реінкарнацією пов'язана і кастова система. Відповідно до віровчення індуїзму, існують чотири основні касты, чотири суспільні класи (і тисячі дрібніших груп усередині кожної касты). У кожній касті є свої обов'язки і правила поведінки, ледь не для будь-якої життєвої ситуації.

На вершині ієрархії — брамини, або жерці. Далі йдуть кшатрії, або воїни і правителі. За ними — вайші, тобто купці і хлібороби. Найнижчу сходинку посідають шудри — робітничий клас.

Спасіння можливе тільки для трьох вищих каст, що називаються «двічі народженими». Поза кастовою системою стоять недоторканні — парії. Офіційно індійське законодавство забороняє вважати когось із людей недоторканими, однак у сільській

місцевості офіційна думка не має ваги.

Не дивно, що головна мета індуїста — досягти звільнення, розірвати цикл смертей і перероджень, причиною якого є карма. Індуїсти називають це звільнення словом «мокша».

Шляхи спасіння в індуїзмі

Навіщо послідовники «Нової ери» практикують йогу? Чому вони так ретельно займаються медитацією? Можливо, ви будете здивовані, але йога і медитація відіграють головну роль у пошуках спасіння в індуїзмі!

Але перш ніж обговорити головні шляхи до спасіння в індуїзмі, необхідно згадати про чотири життєві цілі, дозволені індуїсту. Перша — розваги і задоволення, особливо пов'язані з любов'ю і статевим потягом. Друга — добробут та успіх. Третя життєва мета — моральні зобов'язання. Той, хто присвячує себе цій меті, відкривається від влади й особистих задоволень заради прагнення до суспільного блага. Але кінцева мета життя — це мокша, звільнення від круговороту життів у цьому матеріальному світі і входження в нирвану. Індуїсти визнають три шляхи, що ведуть до спасіння.

Перший — шлях справ, карма йога. Це дуже популярний шлях спасіння; акцент

робиться на те, що звільнення можна досягти через виконання своїх сімейних і суспільних обов'язків, за допомогою чого переборюється вантаж накопиченої негативної карми.

Другий — це шлях знання, джнана йога. Як здебільшого думають ті, хто став на цей шлях спасіння, неучтво полягає в помилковому переконанні, що ми — самостійні особистості і не становимо одне ціле з вищою божественною реальністю, іменованою Брахманом. Саме це неучтво і породжує наші злі вчинки, наслідком чого стає погана карма. Спасіння отримується через досягнення такого стану свідомості, у якому ми усвідомлюємо свою тотожність із Брахманом. Входять у цей стан шляхом глибокої медитації, найчастіше в процесі занять йогою.

Третій і останній шлях до спасіння — це шлях відданості, бхакті йога. Цей шлях користується найбільшою популярністю в простих індуїстів; він заповнює потребу в емоційному ставленні до релігії. Суть його в тім, щоб віддати себе у владу комусь з численних богів і богинь індуїзму.

Відданість виражається через поклоніння у храмі і вдома; через участь у численних святах на честь цих богів; через паломництва до одного з численних святих місць Індії.

Ціль людини, яка слідує цим шляхом, — одержати від бога милість і допомогу в тому, щоб розірвати цикл перероджень.

Християнська відповідь індуїзму

Як християнам ставитися до цієї східної релігії, що робить настільки значний

вплив на Захід? Заради справедливості варто сказати, що в деяких питаннях індуїсти мають рацію: вони відзначають, що з цим світом та існуванням людини в ньому не все гаразд; що остаточне розв'язання проблеми людини має духовну природу.

Але більше точок дотику між індуїзмом і християнством немає. В індуїзмі немає й натяку на розуміння того, що Бог створив цей світ з доброю метою. Як правило, індуїсти говорять, що Бог викликав всесвіт до життя, просто «забавляючись» Своєю силою. Відсутнє також уявлення про нескінченну святість і справедливість Бога і про те, що ми, Його створіння, відповідаємо перед Ним за те, яким чином проводимо своє життя.

Ще одна велика ділянка розбіжностей між індуїзмом і християнством — це уявлення про людську природу, про причини нашої відчуженості від Бога. Відповідно до вчення індуїзму, людина у своїй суті божественна, єдина з Богом, хоча вона про це й не знає.

А згідно з біблійним вченням, причина нашого відчуження від Бога (і в підсумку усяєї недосконалості в цьому світі) полягає не в тім, що ми не знаємо про свою божественну суть, а в нашому гріховному протистоянні Богу і Його задуму відносно нашого життя.

На думку більшості індуїстів, спасіння від циклу перероджень досягається власними зусиллями, чи то добрі справи, чи медитація або віддання божеству. Відповідно ж до Біблії, ми маємо потребу в спасінні від Божого осуду наших гріхів, і це спасіння можна одержати лише завдяки милосердній участі Бога в нашій долі.

Деякі групи індуїстів теж надають особливого значення Божій милості (можливо, це результат християнського впливу в минулому). Але навіть у них є істотна відмінність. Їх вчення про милість Богу не бачить потреби в спокуті гріха, але пропонує прощення просто так, без усякого покарання за гріх, якого вимагає святий Бог.

Християнське ж Євангеліє полягає в тому, що Бог-Син став людиною, умер на хресті жертвою смертю, дарував тим, хто цілком покладається на Христа, реальне прощення реальних гріхів, зроблених проти реального Бога. Усі віруючі можуть одержати істинне прощення, пізнати Бога, розуміти Його задум відносно свого життя і мати впевненість у тім, що у вічності будуть з Ним!

Василь РЯБЧУК

Професор, доктор біології

Лобода

«Самотні були в недостатку та голоді, ссали вони суху землю, зруйновану та опустілу! Рвали вони лободу на кущах, ялівцеве ж коріння було їхнім хлібом...» (Йов. 30:3-4).

Лише раз на сторінках Біблії в українському перекладі згадується ця рослина. У багатотрагедального Йова вороги та блискавиці знищили всі отари, загинули сім його синів і три доньки. Але зубожілий та залишений праведник покірно приймав усе, що допускав у його житті Бог. Його ганьбили, над ним насміхалися не тільки колишні багаті друзі, а й вигнанці суспільства, що ховалися у безводному степу, печерах та скелях, вживаючи в їжу бур'яни.

У деяких перекладах Біблії відзначається, що вони «щипали зелень біля чагарників». На думку перекладачів Біблії, зеленню, яку їдять за скрутих часів, могла бути саме лобода.

Біблійний Йов у розмовах зі своїми чотирма приятелями підкреслював абсолютну праведність Бога. Провідною думкою співбесідників Йова був погляд, що Бог справедливо карає нечестивих стражданнями. Проте безгрішний Йов не

Льон

«Вони (ангели. — Авт.) були вдягнені в шати льняні, чисті й ясні, і підперезані довкола грудей золотими поясами» (Об. 15:6).

У давнину індуї розводили цю рослину біля своїх поселень. Льон давна був відомий в Ассирії та Вавилонії, звідки ця рослина дійшла в Єгипет, де посіла значне місце в землеробстві.

У легкі льняні тканини загорнуті мумії в єгипетських саркофагах. Вони витримали вагу тисячоліть і не зотліли, зберігшись до наших днів. Виняткова міцність і довговічність льняних тканин пояснюється наявністю у волокнах кремнезему. Чому саме льон його накопичує — залишається загадкою.

Голубі, з темно-синіми прожилками квіти зачаровують своєю вишуканою красою. Синій колір льону гармоніє з блакиттю неба. Мабуть, тому льон був символом світла і чистоти. З льону робили одягу для священників: «І надіне священник льняну свою шату, і льняне спіднє зодягне на тіло своє...» (Лев. 6:3).

У цей дорогий матеріал були зодягнені Йосип (Бут. 41:42), Давид (1 Хр.

15:27). Із вісону була виготовлена завіса у храмі Господньому (2 Хр. 3:14).

Біле льняне полотно з давніх-давен було символом чистоти й моральної чистоти, тому-то Іван Богослов бачив янголів у білому вбранні (Об. 15:6).

Із льону єврейські жінки виготовляли надзвичайно тонку й коштовну тканину — вісон (Пр. 31:22). Обробка льону також була справою жіночих рук (Пр. 31:13). Деякі родини спеціально займалися виробленням вісону, наприклад, дім Ашбеа (1 Хр. 4:21).

Античний історик Геродот, який жив у V ст. до Р. Х., писав: «Країна скіфів (так греки називали народи, які жили на території сучасної України) виробляє хліб, сочевицю, цибулю, часник, льон...» Літописець Нестор у книзі «Повість минулих літ» детально розповідає, як печерські монахи виробляли з льону пряжу і полотно, а льня-

ну олію використовували для освітлення в лампадах.

Зображення квіток льону — це обов'язковий елемент українських національних орнаментів, візерунків, вишиванок тощо. Льон часто згадується в колядках, щедрівках, піснях.

Слиз льону вживають при запаленні слизової оболонки дихальних шляхів, травного каналу і органів сечовиділення, при загостренні виразкової хвороби шлунка і дванадцятипалої кишки, при харчовому отруєнні та при закрепах. Льняну олію приймають при закрепах, дезінтерії, геморої, нирковокам'яній і жовчнокам'яній хворобах, у разі порушень жирового обміну та при атеросклерозі.

Настій сухої трави рослини використовують як сечогінний засіб при захворюванні нирок і сечового міхура.

ТАТУЮВАННЯ — наколені особливую фарбою узорі на тілі.

ПІРСИНГ — від англійського слова «*pierce*» — проколювати. Пірсингом називають нарізи і проколи шкіри, які прикрашаються різного роду прикрасами.

У старозаповітні часи нівечення тіла було традиційним для звичаїв і обрядів поган і поганських релігій. В 1 Царів 18:21-29 описана одна з таких традицій на прикладі поведінки і дій пророків Ваала — поганського ідола, прихильники якого займалися окультизмом. Пророки Ваала в цій історії біснувалися, щоб ублагати Ваала проявити свою силу і доказати, що він могутніший за Бога. Щоб увійти в транс, вони кололи і різали себе ножами і списами. «І стали вони кликати голосом сильнішим, і кололися за своїм звичаєм мечами та ратищами, аж лилася з них кров» (1 Цар. 18:28).

Однак Біблія не схвалює пірсинг і татування. Чому?

По-перше, тому, що це огидне Богові і Він категорично забороняє це робити: «І не робите на тілі своїм нарізу за душу померлого, і не робите на собі наколеного напису. Я — Господь!» (3 М. 19:28). «Ви сини Господа, Бога вашого, — не будете робити нарізів...» (5 М. 14:1).

По-друге, тому, що ця практика асоціюється з ідолопоклонством, про що свідчить згаданий вище уривок з 1 Цар. 18:22-29, а також з окультизмом. За поганськими звичаями, наколювання і нарізи на тілі робилися або на честь померлих (як пам'ять чи нагадування про померлих), або з метою увійти в транс під час окультистичних сеансів і вступити в спілкування з померлими (викликання духів). Господь Бог попереджував Свій вибраний народ про те, щоб вони не займалися окультизмом ні в якій формі, називаючи окультизм «гідотою».

«Коли будеш входити до Краю, що дає тобі Господь, Бог твій, то не навчися чинити такого, як гідота цих народів. Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку

Татуювання і пірсинг: МОДА ЧИ ГРІХ

свою через вогонь, хто ворожить в оржбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гідоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою» (5 М. 18:9-12).

Отже, пірсинг, наколювання і нарізи на тілі мають поганське окультистичне коріння.

У Новому Заповіті практика нівечення тіла асоціюється з одержимістю: «І як вийшов Він із човна, то зараз Його перестрів чоловік із могильних печер, що мав духа нечистого. Він мешкання мав у гробах, і ніхто й ланцюгами зв'язати не міг його, бо часто кайданами та ланцюгами в'язали його, але він розривав ланцюги та кайдани трощив, — і ніхто не міг угамувати його...» (Мр. 5:2-5).

Такого роду практика — це прямий прояв непокори Творцеві. Коли Господь Бог створив людину — чоловіка і жінку, Він сказав, що все зробив дуже добре: «І побачив Бог усе, що вчинив. І ото — вельми добре воно!» (1 М. 1:31).

Отже, людина створена Богом дуже добре. Ті, хто вважає, що наколювання і нарізи на тілі можуть вдосконалити Боже творіння, зробили це вродливим і привабливим, кидають виклик Творцеві, своїми татуваннями, проколюваннями і нарізами заявляючи, що Він трохи недопрацював.

Наступна причина неприйнятності для християн практики нарізів і проколів полягає в тому, що наше тіло — це храм Божий. Слово Боже вчить, що наше тіло — це храм Святого Духа, тому ніхто не має права опоганювати цей храм. «Чи не знаєте ви, що ви — Божий храм і Дух Божий у вас пробуває?» (1 Кор. 3:16). «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло — то храм Духа Святого, що живе в вас, Якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19-20).

Татування та інші нарізи і наколювання на тілі — те саме, що надписи на стіні храму. Вони не прикрашають храм, а палять його, і Бога, що живе в ньому.

Татування і пірсинг не прославляють Бога. А ми повинні у всьому прославляти свого Творця: «Тож коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите — усе на Божу славу робіть! Не робіть спокуси їдям та геленам, та Церкві Божій, як догоджу ю й я всім у всьому, не шукаючи в тому пожитку свого, але пожитку для багатьох, щоб спаслися вони» (1 Кор. 10:31-33).

Слово Боже закликає нас прославляти Господа не тільки в душах, але й

своїми тілами. Однак яким чином наколювання і пірсинг здатні прославити Бога?

Насправді вони не здатні навіть прикрасити нас. Біблія закликає всіх віруючих, а особливо жінок, одягатися пристойно: «Так само й жінки — у скромнім убранні, з соромливістю та невинністю — нехай прикрашають себе не плетінням волосся, не коштовними шатами, але добрими вчинками, як то личить жінкам, що присвячуються на поборність» (1 Тим. 2:9-10).

Татування і пірсинг кидають виклик навколишнім, і сором'язливими та невинними їх аж ніяк не назвеш.

Така практика може бути дуже небезпечною для здоров'я. Недавні медичні дослідження підтвердили побоювання лікарів про те, що СНІД, а також гепатит та інші вірусні захворювання можуть передаватися через заражені чорнило і голки для татування.

Окрім того, глибокі проколи шкіри травмують нервові закінчення, що містяться в шкірі і під нею. Це може призвести до фізіологічного розладу організму.

Наколювання часто роблять через елементарне незнання справжньої суті цього явища, а також нерозуміння Бога і Його істини. «Погибе народ Мій за те, що не має знання» (Ос. 4:6). Більшість людей не навчені навіть основам вчення Божого. Вони не знають ставлення Бога до нарізів на тілі; навіть не підозрюють, що їх тіла повинні бути храмом Святого Духа; вони не знають, що Господь створив їх для того, щоб вони прославляли свого Творця.

Багато людей і поняття не мають про окультистичне та ідолопоклонське коріння татування і нарізів на тілі і роблять це тому, що перебувають під впливом окультизму, самі того не підозрюючи. Вони й не здогадуються, на яку небезпечну дорогу стають, відчиняючи двері для демонізації свого життя.

Небезпека тату і пірсингу

У чому ж духовна небезпека такої практики? Демонструючи сатанинське маркування на своєму тілі, люди відчиняють двері свого життя для атак сатани. Більшість татувань виглядають зловісно: черепи і кістки, перевернуті зірки, козлячі голови, змії і дракони, демони, вульгарні зображення. Але суть навіть не в самому зображенні, а в гріху, який стоїть за ним. Немале значення має й те, де саме на тілі роблять наколювання чи наріз.

Наколювання — це знак належності до певного угруповання. У давнину татуванням штампували злочинців і повій. Аналогічним чином прихильники тих чи інших релігій виколували на собі символи своїх релігій і зображення своїх богів. Сьогодні через татування люди проголошують свою належність до того чи іншого угруповання (пірати, в'язні, моряки, солдати, сатаністи).

Багатьом важко сприйняти біблійне вчення про татування, оскільки це вельми поширене явище в нашому суспільстві. Однак популярність тої чи іншої практики не виправдовує цю практику в очах Божих. Багато з того, що модне і загальноприйняте в нашому світі, насправді є гріхом, наприклад, аборт, подружня зрада, азартні ігри тощо.

Господь закликає нас триматися того, «що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала...» (Фил. 4:8). Господь також закликає нас не йти за натовпом: «Не будеш з більшістю, щоб чинити зло» (2 М. 23:2).

На жаль, багато батьків під впливом громадської думки не тільки самі роблять собі наколювання, а й дозволяють своїм дітям робити це. Дітям вони купують тимчасові татування-наклейки чи штампи. На перший погляд, це виглядає невинною забавкою. Однак насправді такі забавки підготовлюють свідомість дитини до постійного наколювання в майбутньому.

Багато підлітків роблять наколювання на знак протесту. А против батькам — це не що інше, як спротив Самому Богові, Котрий звелів дітям: «Шануй свого батька та матір свою» (2 М. 20:12). «Діти — будьте слухняні в усьому батькам, бо це Господеві приємне!» (Кол. 3:20).

Наколювання робляться під впливом гріха. А гріх діє в людині наступним чином: він супроводжується почуттям вини і незадоволення. Людина думає, що, змінивши свій зовнішній вигляд, звільниться від почуття вини, самоутвердиться і отримає моральне задоволення і мир в серці, до якого так прагне. Насправді людина прикриває свою душевну порожнечу мішурую подібно до того, як Адам і Єва намагалися прикрити свою гріховну природу фіговим листям.

Істинна краса виходить зсередини. Тільки кров Ісуса здатна омийти і прикрити наші гріхи і відновити в нас вигляд Божий, за образом і подобою Котрого ми були створені.

Господь, звільняючи нас від гріха, звільняє і від почуття вини. Він любить нас і цінує, тому нам не треба щось робити зі своїм тілом, щоб заслужити любов і розуміння цього світу.

Християнин і татування

Чи можна християнам робити християнські наколювання на тілі? Дехто вважає, що немає нічого поганого в тому, щоб робити татування із зображенням християнських символів або слів «Ісус»,

«Бог», «Спасіння» тощо. Мовляв, це гарне свідчення для грішників. Однак вони забувають, що свідченням грішному світові повинно бути наше святе і праведне життя, а не наколювання на наших тілах. Що порадить Господь: те, що ми наколемо на тілі слово «Ісус», чи те, що ми в житті проявимо характер Ісуса Христа? Відповідь очевидна.

Для свідчення про Христа і навіреннє грішників до Бога не треба користуватися світськими, поганськими методами, уподібнюючись до цього грішного світу. Ісус обіцяв, що Його учні стануть Його свідками, коли на них зійде Святий Дух: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Він не сказав, що нам для свідчення може знадобитися наколювання.

Окрім того, нам, християнам, варто частіше задаватися питанням: «Що зробив би Ісус на моєму місці?». Важко уявити, що для свідчення про Царство Небесне, про Отця, суд і спасіння грішників Він взявся б використовувати татування. Шрами на тілі Спасителя були наслідком ударів батогами і цвяхів, якими Його прибили до хреста.

Тому треба з любов'ю і терпінням настановляти людей в основах вчення Христа, молитися за них і допомагати їм знайти до Христа Бога.

Біблійне «татування»

Слово Боже згадує, однак, про один тип наколювання, який не є гідотою в очах Творця. Мова йде не про слова чи зображення на тілі, а про Закон Божий, закарбований в наших серцях: «Ви наш лист, написаний у наших серцях, якого всі люди знають і читають! Виявляєте ви, що ви — лист Христов, нами вислужений, як написаний не чорнилом, але Духом Бога Живого, не на таблицях камінних, але на тілесних таблицях серця» (2 Кор. 3:2-3). «Оце Заповіт, що його Я склав до тих днів із домом Ізраїлевим, говорить Господь: Покладу Я Закони Свої в їхні думки, і в їхніх серцях напишу їх, і буду їм Богом, вони ж будуть народом Моїм!» (Євр. 8:10). «Оце заповіт, що його по цих днях встановлюю Я з ними, говорить Господь, — Закони Свої Я дам в їхні серця і в їхніх думках напишу їх. А їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більше не згадаю!» (Євр. 10:16-17).

Від світу ми відрізняємось тим, що ми запечатані Святим Духом, Який живе в наших серцях: «У Ньому й ви, як почули були слово істини, Євангелію спасіння свого, та в Ньому й увірували, запечатані стали Святим Духом обітницями, Який є завдаток нашого спадку на викуп здобутого, на хвалу Його слави!» (Еф. 1:13-14). «І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу» (Еф. 4:30).

Сьогоднішня активна пропаганда татування в суспільстві і повальне захоплення татуваннями серед різних прошарків населення — це не що інше, як промивання мозків і підготовка світового співтовариства до прийняття знака звірини, описаного в 13-му розділі Об'явлення Івана Богослова.

Отже кожній людині належить зробити свій вибір, чиї ознаки прийняти: Святого Духа чи антихриста.

Який вибір зробите ви?

...І нехай він побачить!

«І молився Єлисей і говорив: «Господи, розкрий йому очі, і нехай він побачить!» (2 Цар. 6:17).

Ми молимося за певних молодих людей, щоб їм відкрилися очі і вони побачили ворога в його різних формах прояву. Ми боїмося, що деякі люди дуже недосвідчені щодо його облудних хитрощів. Особливо молоді схильні приймати запеклого ворога за друга. Вони вірять його брехливим улесливим словам і цим самим приречені на загибель. Ворог простягає їм пінистий бокал, але в ігістому напої причаїлася смерть. Він говорить про радість, але насолода для тіла зникає, мов тінь, залишаючи неприємний осад.

Ворог носить маску хитрості і намагається вмовити молодих людей скористатися можливістю і не займатися Божими ділами доти, поки вони не набудуть статків, не зроблять кар'єри, не постаріють врешті-решт. Але прибуток, отриманий за рахунок нехтування Словом Божим, обернеться вічною втратою і загибеллю.

Появляючись в образі змія, сатана завдає більше лиха, ніж в образі рикаючого лева. Якби хтось побачив сатану в його істинному образі, то йому було б неважко встати перед ним. Але ми маємо справу з дияво-

лом, який набуває вигляду ангела світла. Він копає на нашому шляху ями, ставить пастки, пускає в нас свої стріли.

Тому благаймо Бога за нашу молодість: «Господи! Відкрий їм очі, щоб вони побачили брехню, одягнуту в мантію істини, підлість, яка прикривається гордістю і пихатістю, дурість, яка зодягається в одяг освіченості, гріх під маскою розваг». За кожну молоду людину, яка вступає в життя, шлімо до престолу благодаті молитву Єлисея: «Господи, розкрий їм очі, і нехай вони побачить!».

Архітектор Щусев, який побудував у 1924 році мавзолей Леніна, взяв за основу проекту цього надмогильного пам'ятника Пергамський вівтар. Зовнішньо мавзолей зведений за принципом зведення стародавніх вавилонських капищ, з яких найбільш відома — Вавилонська вежа, про яку згадується в Біблії.

До речі, був у вавилонян ідол на ймення Віл. Дивний збіг з ініціалами Леніна, що лежить на престолі сатани. І понині його мумія зберігається там, всередині пентаграма.

Церковна археологія свідчить: «Стародавні євреї, відкинувши Мойсея і віру в істинного Бога, відлили з золота не лише тільця, а й зірку Ремфана» — п'ятикутну зірку, яка служить незмінним атрибутом сатанинського культу. Сатаністи називають її печаткою Люцифера.

Тисячі громадян кожного дня простоювали в черзі, щоб відвідати це капище сатани, де лежить мумія Леніна. Керівники держави віддавали почесні Леніну, що покоїться в стінах монументу, спорудженого сатані. Не минає й дня, щоб це місце не було прикрашене квітами, тоді як християнські храми на тій же Красній площі в Москві на довгі роки були перетворені на неживі музеї.

Поки Кремль освящують зірки Люцифера, поки на Красній площі, всередині точної копії Пергамського вівтаря сатани зберігається мумія найпопулярнішого марксиста, вплив темних сил комунізму зберігається.

Навесні 1924 року, коли розтанула наскрізь промерзла земля, ринули нечистоти з каналізаційної труби, пошкоджені при будівництві першого дерев'яного мавзолею, заливши те, що знаходилося там. Патріарх Тихон, розповідають, із сумною усмішкою промовив: «Які потуги, такі і елей», підписавши собі смертний вирок.

Зіккурат

Зіккурат (зікку-рат, зіггурат): в архітектурі стародавньої Месопотамії — культова ярусна вежа. Зіккурати мали три-сім ярусів у формі скошених пірамід чи паралелепіпедів з цегли-сирцю, що з'єднувалися сходами і похилими підйомками — пандусами (Словник архітектурних термінів).

Архітектурний ансамбль Красної площі складався віками. Змінювали один одного царі. Змінювали одна одну стіни цитаделі — спочатку дерев'яні, потім блокам'яні, нарешті, цегляні, якими ми їх бачимо нині. Зводились і зносились фортечні вежі. Будувались і руйнувались будинки. Росли і вирубувались дерева. Викопувались і засипались оборонні рови. Підводилась і відводилась вода. Прокладалась і руйнувалась широка мережа підземних комунікацій, так чи інакше зачіпалися наземні споруди. Змінювалось і покриття цієї наземної поверхні аж до залізничної колії (до 1930 року ходив трамвай). І в підсумку вийшло те, що ми бачимо нині: червона стіна, вежі із зірками, величезні сосни, храм Василя Блаженного, торговельні ряди, Історичний музей і... ритуальна вежа зіккурата в самому центрі площі.

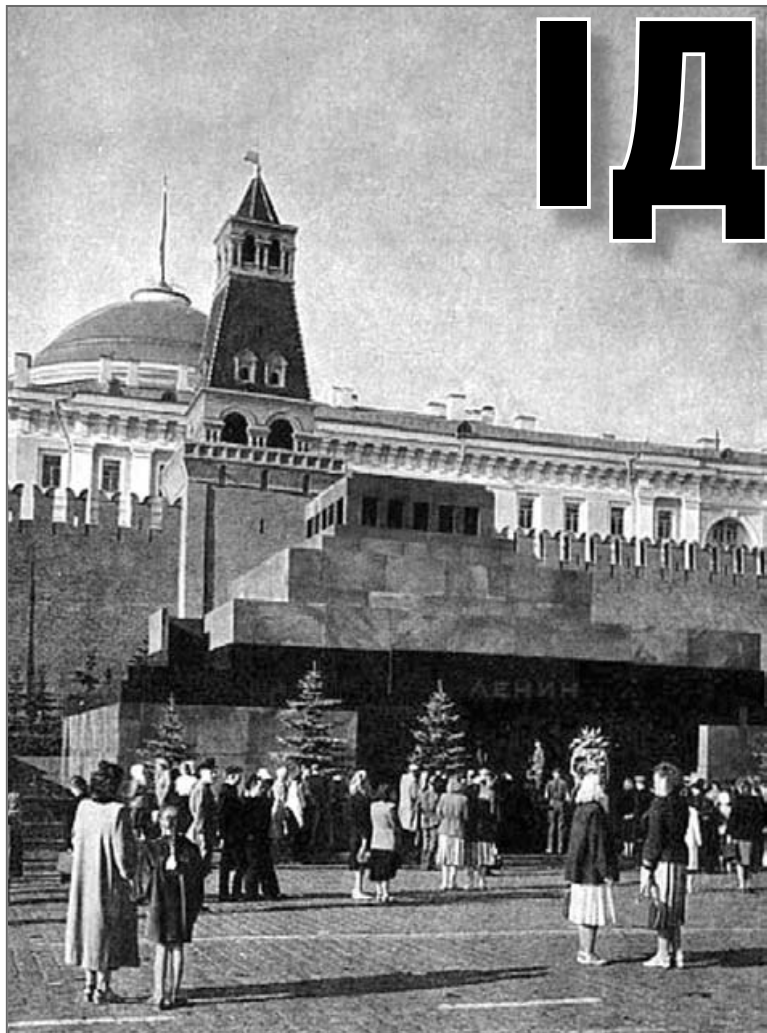
Навіть далеко від архітектури людина задається питанням: чому біля російської середньовічної фортеці в XX столітті було вирішено збудувати абсолютну копію вершини Піраміди Місяця в Теотіуакані? Афіньський Парфенон продубльований у світі щонайменше двічі — одна з копій стоїть в місті Сочі, де її звели за наказом «товариша» Джугашвілі. Ейфелева вежа популярна настільки, що її клони в тому чи іншому вигляді присутні в кожній країні. Навіть «єгипетські» піраміди стоять в деяких парках. Але зводити храм Віцілопочтлі, верховному і найкращавішому ідолу ацтеків, у самому серці Росії — це просто дивовижна ідея! Однак з архітектурними смаками вождів більшовицької революції можна було би змиритися — побудували, то й побудували. Але в зіккураті на Красній площі вражає не зовнішній вигляд. Ні для кого не секрет, що в підвалі зіккурата лежить забальзамований за якимись правилами труп.

Мумія в XX столітті, причому мумія, зроблена руками безбожників, — це нонсенс. Навіть коли будівельники парків і атракціонів зводять де-небудь «єгипет-

«А до Ангола Церкви в Пергамі напиши: «... Де ти живеш, там престол сатани». У будь-якому путівнику по Берліну згадується, що з 1914 року в одному з Берлінських музеїв зберігався Пергамський вівтар. Його знайшли німецькі археологи і перевезли в центр нацистської Німеччини. Але на цьому історія престолу сатани не закінчується.

Шведська газета «Свенська Дагблаліт» 27 січня 1948 року повідомила наступне: «Радянська армія взяла Берлін, і вівтар сатани був перевезений до Москви». Дивно, що тривалий час Пергамський вівтар не був виставлений ні в одному з радянських музеїв. Навіщо треба було перевозити його до Москви?

ВАРТО ЗНАТИ

ІДОЛ

— туди, де зараз вмуровані тіла деяких військових діячів. В часи Івана Грозного у рові навіть тримали звірів, яких цими трупами годували. У 1812 році, під час захоплення Москви військами Наполеона це все знову згоріло. Тоді померло близько ста тисяч москвичів, і їх трупи також скидали в фортечні рови — зимою їх ніхто не ховав.

З точки зору окультизму після такої передісторії Красна площа — вже місце страшне, і деякі чутливі люди, які вперше підходять до Кремля, добре відчують гнітючу атмосферу, що поширюється його стінами. З точки зору фізичної земля під Красною площею просякнута смертю, адже відкрите Гурвічем некробіотичне випромінювання надзвичайно стійке. Таким чином, саме місце для зіккурата і поховання радянських полководців уже навісе певні роздуми.

Джерела архітектури некромантів

Зіккурат — це ритуальна архітектурна споруда, що звукується догори на взірці багатосхідцевої піраміди — такої самої, що стоїть на Красній площі. Однак зіккурат — це не піраміда, оскільки в нього на вершині завжди стоїть невеликий храм. Найвідоміший із зіккуратів — це знаменита Вавилонська вежа. Судячи із залишків фундаменту і записів, що збереглися на глиняних табличках, Вавилонська вежа складалася з семи ярусів, які опиралися на квадратну основу зі стороною близько ста метрів.

Вершина вежі була оформлена у вигляді невеликого храму з ритуальним шлюбним ложем як вівтарем — місцем, де цар вавилонян вступав у стосунки з незнайомими дівчатами — дружинами бога вавилонян: вважалося, що в момент акту божество входило в царя чи жерця, котрі виконували магічну церемонію, і запліднювало жінку.

Висота Вавилонської вежі не перевищувала ширини основи, що також ми бачимо і в зіккураті на Красній площі, тобто він цілком типовий.

Ми порівняли зіккурат на Красній площі з Вавилонською вежею не тому, що він найбільше на неї схожий, — просто абревіатура імені-псевдоніма, що міститься в зіккураті вождя світового пролетаріату, збігається з іменем бога вавилонян — його звали Віл. Не знаємо — знову, напевне, «збіг». Якщо ж говорити про точну копію зіккурата, про взірці, то це, без сумніву, споруда на вершині Піраміди Місяця в Теотіуакані, де ацтеки приносили людські жертви своєму богу Віцілопочтлі. Або споруда, дуже на нього схожа.

Віцілопочтлі — головний бог пантеону ацтеків. Якось він пообіцяв ацтекам, що приведе їх в «благословенне» місце, де вони стануть його вибраним народом. Це і сталося за вождя Теноче: ацтеки прийшли в Теотіуакан, вирізали тольтеків, що жили там, і на вершині одної із зведених тольтеками пірамід побудували капище Віцілопочтлі, де й віддачували своєму племінному богові людськими жертвоприношеннями.

З ацтеками все зрозуміло: спочатку їм допоміг якийсь демон — потім вони почали підгодовувати цього демона. Однак з більшовиками незрозуміло нічого: невже в революції 1917 року замішаний

ські піраміди» — піраміди вони тільки зовнішньо: ніколи нікому не спадало на думку запечатувати в них свіжовиголеного «фараона». Як це спало на думку більшовиком? Не зрозуміло. Не зрозуміло, чому мумія це й досі не винесена, адже самих більшовиків уже ніби винесли? Не зрозуміло, чому мовчить РПЦ, адже тіло, так би мовити, неупокоєне? Більше того: у стіну біля зіккурата вмуровано ще чимало інших тіл, що для християн — верх блюзнірства, капище сатани, за великим рахунком, адже це стародавній обряд чорної магії — замуровувати у фортечних стінах людей (щоб фортеця стояла вічно). Та й зірки над вежами п'ятикутні! Чистий сатанізм, причому сатанізм на державному рівні — як в ацтеків.

Час від часу громадськість намагається нагадати владі, що, мовляв, будівництво комунізму вже 20 років як відмінили, тому не зайвим було би головного будівника винести із зіккурата і закопати. Влада пояснює: будуть протестувати пенсіонери. Дивне пояснення: коли із зіккурата винесли «товариша» Джугашвілі — половина країни стояла «на вухах», але нічого — владу це не дуже хвилювало. Та й сталіністи сьогодні вже не ті, що раніше: пенсіонери мовчать, навіть коли помирають з голоду, коли в черговий раз підвищують ціни за квартиру, за світло, за газ, за транспорт — а тут раптом всі вийдуть і будуть протестувати?

Джугашвілі винесли. А з Бланком (Ульяновим) російська влада чомусь не поспішає. Не забрали зірки з Кремля, хоч «Музей Революції» перейменували на «Історичний Музей». Не забрали зірки з погонів, хоч забрали з армії політруків. Більше того: зірки повернули на прапори. Гімн повернули. Слова інші — а музика та ж, ніби пробуджує в слухачів якийсь важливий для влади ритм. І мумія продовжує лежати. Невже у всьому цьому задіяний якийсь окультизм, незрозумілий громадськості смисл?

Сьогодні людині, яка знає, що таке магія, добре видно окультизм, містичний смисл споруди на Красній площі. Інколи важко пояснити людям увесь драматизм

експерименту, що чиниться над нею — хтось не повірить, хтось покрутить пальцем біля скроні. Однак сучасна наука не стоїть на місці і те, що ще вчора здавалося магією, наприклад, повітряні польоти чи телебачення — сьогодні стало так званою об'єктивною реальністю. Реальністю стали й багато моментів, пов'язані із зіккуратом на Красній площі.

Чому площа Красна?

Японський вчений Масару Емото нещодавно провів обширне дослідження мікроструктури кристалів води, якій віддавна приписували наявність якостей інформаційного носія (і посилювача річкових випромінювань, які не реєструють прилади). Тобто якась частина знань, що вважались окультизмом, вже стала чисто фізичним фактом.

Хто, окрім спеціалістів, знає про «містогенне випромінювання» Гурвіча, відкрите ще в 1923 році (частково його фізичну природу встановили в 1954 р. італійці Л. Коллі і У. Фаччіні). Ці та інші стійкі невидимі хвилі випромінюють мертві або вмираючі клітини. Такі хвилі вбивають — доведено рядом експериментів. Очевидно, читач думає, що ми зараз візьмемося обговорювати «випромінювання», що виходить від мумії і завдає шкоди москвичам? Читач дуже помиляється: мова зараз йтиме про історію Красної площі. Вона все і пояснить.

Красна площа не завжди була Красною. В середні віки там було багато дерев'яних споруд, в котрих постійно виникали пожежі. Тому за кілька століть на цьому місці згоріла не одна людина. В кінці XV століття Іван III поклав цим катастрофам кінець: дерев'яні споруди знесли, утворивши площу — Торг. Але в 1571 р. Торг все одно згорів, і знову живцем згоріли люди — як потім вони горітимуть в готелі «Росія». А площа відтоді почала називатися «Пожеж». Вона навіки стала місцем проведення страд — виривання ніздрів, побиття батогами, четвертування і зварювання живцем. Трупи скидали в фортечний рів

Віцілопочтлі, адже храм біля Кремля побудований однозначно йому! Більше того: Щусев, який будував зіккурат, консультував спеціаліст з культури Месопотамії. Але в підсумку вийшов храм кривавого божества ацтеків. Як таке сталося? Щусев погано слухав? Чи консультант Поульсен погано розповідав?

Відповідь на це питання знайшлася лише в середині XX століття, коли були знайдені зображення так званого «Пергамського вівтаря» або, як його ще називають, «престолу сатани». Згадка про нього зустрічається вже в Євангелії, де Христос, звертаючись до ангола Церкви в Пергамі, сказав наступне: «... Де ти живеш, там престол сатани» (Об. 2:13). Тривалий час ця споруда була відома здебільшого за легендами — зображення не було.

Одного разу це зображення знайшли. При його вивченні виявилось, що або це храм для Віцілопочтлі — його точна копія, або конструкції мають якийсь більш давній взірці, з котрого вони й скопійовані. Але факт очевидний — у центрі столиці Росії стоїть точна копія двох стародавніх храмів, де чинили криваві обряди, і всередині цієї споруди в скляному гробі зберігається спеціальна забальзамований труп. І це в XX столітті.

Консультант, який «допомагав» Щусеву будувати зіккурат, добре знав, як повинна виглядати потрібна замовникові споруда і без будь-яких розкопок глиняних табличок. Дивні знання, дивні замовники, дивне місце для споруди, дивні події в країні після завершення будівництва — голод, і не один, війна, і не одна, ГУЛАГ — ціла мережа місць, де мільйони людей катували, мовби викачуючи з них життєву енергію. І акумулятором цієї енергії, судячи з усього, являвся і став зіккурат.

Принципи комплексу зіккурата

На початку 20-х років минулого століття Пауль Кремер видав ряд публікацій, в яких, оперуючи такою чисто абстрактною на той момент річчю, як «гени» (про ДНК тоді ще не знали), вивів цілу теорію про способи впливу на гени тої чи іншої популяції гіпотетичним випромінюванням з мертвих чи вмираючих тканин. За великим рахунком, це була теорія про те, як зіпсувати генофонд цілого народу, примушуючи людей деякий час стояти перед спеціальним способом оброблення трупом чи ретрансляючи «випромінювання» цього трупа на всю країну. На перший погляд, чиста теорія.

Але минає час, і люди розуміють, як працює система ДНК — розуміють з точки зору молекулярної біології. А потім проходить ще кілька десятиліть і появляється така наука, як хвильова генетика, відкриваються такі явища, як ДНК-солітони — тобто надслабкі, але надзвичайно стійкі акустичні й електромагнітні поля, що генеруються генетичним апаратом клітини. За допомогою цих полів клітини обмінюються інформацією як одна з одною, так і з навколишнім світом, включаючи, виключаючи і навіть перелаштовуючи ті чи інші ділянки хромосом. Залишилося тільки порівняти факт існування ДНК-солітонів і факт відвідів зіккурата з мумією 70-ма мільйонами людей. Висновок робіть самі.

Схоже, магією будівельники зіккурата, очевидно, володіли досконало, якщо крізь тисячоліття зуміли передати з покоління в покоління якусь традицію і одного разу відтворили «престол сатани» на Красній площі — ніколи не бачивши відомих науці малюнків з його зображенням. Володіли, володіють і, очевидно, будуть володіти, ставлячи на росіянах, а можливо, і на всьому людству сатанинські експерименти. Але їх можна зупинити.

Зіккурат зареєстрований в ЮНЕСКО як «історичний пам'ятник» (пам'ятники не можна паплюжити), але непохований труп, що лежить там, повністю випадає з правового поля, паплюжить релігійні почуття віруючих всіх конфесій і навіть атеїстів. І немає ніякого закону чи правової підстави, за якими ця мумія зберігається в зіккураті.

Михайло САЛТАН,
Гліб ЩЕРБАТОВ.

Про нетрадиційну орієнтацію

● ПРОДОВЖУЄМО ТЕМУ

Вчення про це стає все більш актуальним. Але навіть якщо зміниться громадська думка, якщо засоби масової інформації в один голос кричатимуть про допустимість цього, пам'ятайте, що Бог створив і благословив чоловіка і жінку. Не чоловіка і чоловіка, не жінку і жінку, не одного чоловіка і трьох жінок, не дві пари, що живуть разом... Одного чоловіка і одну жінку. Не може бути жодних інших комбінацій. Це біблійний принцип.

«І Бог на Свій образ, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею... І побачив Бог усе, що вчинив. І ото — вельми добре воно! І був вечір, і був ранок, — день шостий» (1 М. 1:27-28, 31).

Бог створив людину — чоловіка і жінку. Біблія говорить, що людина — це чоловік і жінка. Якщо говорити про чоловіка чи про жінку окремо, то ми можемо прийти до думки про якусь незакінченість чи незавершеність. Коли ми читаємо перший розділ Книги Буття, то бачимо, що після створення людини Бог сказав: «Вельми добре воно». А в другому розділі ми бачимо, як Бог Сам говорить: «Не добре, щоб бути чоловіком самотнім» (1 М. 2:18). У чому ж річ? А в тому, що створений чоловік був добрий за суттю своєю, але не добре йому було від того, що він сам. Не було завершеності і повноти. Далі мовиться, що Бог створив чоловіка і жінку. Тобто людина — це не тільки чоловік, і не тільки жінка. Звичайно, кожне з них окремо — це люди, але в шлюбі відбувається якась завершеність людини. Як у конструкторі, коли кожна деталь нарешті стає на своє місце. Написано, що людина створена на образ Божий. Але частина рис Божих була вложена в чоловіка, а частина — в жінку.

Ви, напевне, чули про таке поняття, як «тверде чоловіче слово». А як ви ставитеся до поняття «тверде жіноче слово»? Немає такого поняття. Принциповість і прямота більш властиві чоловікам. М'якість і поступливість — це жіночі риси. Але в Бога є всі ці риси.

Коли ж людина створює сім'ю, Біблія говорить про це так: «І будуть обоє вони одним тілом».

Біблійна модель шлюбу і сучасне суспільство

Отже, перше, що необхідне для створення шлюбу, це двоє — чоловік і жінка. Хтось скаже: ну, знайшов чим здивувати, це і так зрозуміло кожному. Для багатьох у цьому й справді немає нічого незрозумілого. Але для багатьох у XXI столітті саме тут і виникає багато запитань. 50 років тому була інша мораль. Проте мислення сучасних людей дуже сильно відрізняється від мислення попереднього покоління.

Коли я був школярем і на уроках біології ми вчили про тичинки і пестики, пам'ятаю, як всі діти бентежилися. Нині ж, коли відверто говорять чи показують інтимне життя, ніхто не бентежиться. Часи змінилися. Раніше батьки відганяли дітей від телевізорів, як тільки бачили, що в фільмі хтось збирається поцілувати свою дружину. Нині батьки (ї християни в тому числі) виключають телевізор лише коли показують відверто порнографічні

сцени. Те, що в дитинстві було не знане багатьом, кому нині за 30, сьогоднішні діти вже знають у всіх подробицях ще в дитячому садку.

Зовсім недавно ще не було навіть такого поняття, як «сексуальна меншіна». Говорити про це було вкрай соромно. Сьогодні ж не тільки на Заході люди сміливо переступили бар'єр відвертого публічного визнання прав людей з нетрадиційною орієнтацією — на пострадянському просторі відбувається те саме. Нікого вже не дивують витівки і публічні висловлювання того ж Борі Мойсеева. Питання орієнтації багатьох популярних артистів естради і кіно вже нікого не шокує. Хоча в нас ще заборонені гомосексуальні шлюби, але повним ходом ведеться підготовка до сприйняття цього факту в суспільстві.

Ніщо миттєво не відбувається. Для визнання будь-якого соціального явища спочатку необхідне «промивання мозку». Люди повинні звикнути з думкою, що це нормально. Тому спочатку на естраді появляються перші «оригінали», які втратили сором, і перша реакція на них неоднозначна. Це першопроходці, революціонери. Наступним вже набагато легше. Поступово це стає нормою. Багато починає говорити про свою орієнтацію відверто, вже нікого не соромляться, організовують клуби, гуртують однодумців.

Так поступово формується громадська думка, суспільство починає ставитись до цього терпимо. А коли суспільство до чогось ставиться терпимо, то до прийняття законів, які підтримуватимуть і захищатимуть це явище, зовсім близько. У деяких країнах ви не можете й пальцем тикнути чи почати шептатися, побачивши гомосексуальну пару на вулиці. Вони викличуть поліцію, і вас оштрафують за дискримінацію сексуальних меншин. У деяких європейських країнах, наприклад, у Данії чи Голландії, пастор церкви може бути підданий кримінальному переслідуванню і церква може бути знята з державної реєстрації, якщо в церкві буде якимось чином осуджуватися збочення. Це сприймається як обмеження прав і свобод громадян.

Ще 30-40 років тому нічого подібного й на думку нікому б не спало. Світ змінюється вкрай стрімко. Уже в п'яти країнах Європи люди можуть вільно узаконити свої гомосексуальні стосунки в шлюбному договорі. А в кількох країнах такі пари мають право на всиновлення дітей. Це стає нормою.

Як справитися з нетрадиційною орієнтацією?

Чи можуть люди, які мали проблеми з гомосексуальним захопленням, після покаяння завести нормальну сім'ю? Чи можуть вони повністю змінитися всередині?

Якось телеканал CNL показав передачу за участю однієї жінки, яка тривалий час всередині вважала себе чоловіком. Вона розповідала, що одного разу отримала свободу, усвідомивши, що насправді вона — жінка, але всередині неї знаходився дух, який нав'язував неправильне мислення. До тієї миті, поки вона не розуміла, що за всім цим стоїть нечистий дух, вона, навіть будучи віруючою, продовжувала вважати, що вона чоловік і єдиний вихід для неї — це операція зі зміни статі. Вона увірвала й отримала спасіння. І в одну мить Бог просто відкрив їй, що вона не чоловік за своєю суттю, що вона не народилася такою і що Він не хоче бачити її такою. Вона усвідомила, що

щось в її розумінні неправильно, покалася і визнала, що це демонський вплив. І з тої миті всередині в неї відбулось розділення. До покаяння в неї було цілісне уявлення про себе як про чоловіка, який через помилку народився в жіночому тілі. Але після покаяння почалося роздвоєння — вона продовжувала бачити в собі частину чоловічої натури, але і жіночу теж почала відчувати. Потім вона побачила, що чоловіче в ній — це не те, що насправді належить їй. Але це «щось» періодично тиснуло і впливало на її мислення про себе. Вона почала боротися. Період битви не був миттєвим, але врешті-решт ця жінка одержала звільнення.

Інший приклад. Якось після чоловічого служіння до мене підійшов один брат і розповів, що він був гомосексуалістом. Його нахил до цього проявився в п'ятирічному віці. З того часу він мав потяг до чоловічої статі. Коли я з ним розмовляв, йому було понад 40 років. Увесь свідомий час він прагнув ходити в жіночому одязі, вживав косметику. Він був пасивним гомосексуалістом, і в цьому було все його життя. Одного разу він почув про Ісуса, прийшов до церкви і спасся. Але, звичайно ж, відразу в його мисленні нічого не змінилось, на відновлення потрібен був час. Церква при цьому не відкинула його. Дуже важливо таким людям розуміти, що церква не збирається втоптувати їх в болото.

Ставлення церкви

Президент однієї дуже великої християнської фірми заявив на зборах акціонерів, що не хоче продовжувати контракт з деякими постійними поставщиками, тому що дізнався, що директори цих фірм — гомосексуалісти. Якщо йти за цією логікою, то ми змушені будемо не користуватися послугами і не купувати товари тих, хто пиячить, і тих, хто живе в блуді, і тих, хто має в серці ненависть, і тих, хто лихословить, і хто краде і т. д. Тоді нам доведеться взагалі відійти від цього світу. Але Біблія не вчить нас поводитися так з людьми, які не знають Бога. В іншому разі нам доведеться знову усамітнитися, тому що весь світ лежить у злі.

Чому ми повинні відділяти якийсь один гріх і терпимо ставитися до інших? Люди схильні проводити градацію. Якщо чоловік грішить з чоловіком, то це в жодні ворота не лізе, а якщо чоловік згрішив з жінкою приємної зовнішності, то ми хоч і не схвалюємо цей вчинок, але розуміємо його. А Бог дивиться на будь-який гріх людський без співчуття до тих чи інших випадків, тому що в Нього немає окремої чоловічої чи жіночої натури, щоб виправдати чи зрозуміти щось по-людськи. В очах Божих будь-який гріх — це гріх. І перелюб, і блуд, і гомосексуальний зв'язок.

Тому якщо до церкви заходить блудник, його не втоптують в болото і не виганяють. «Хто до Бога приходить,

того не виженуть геть!», яким би він не був. Однак з яким би гріховним досвідом людина не прийшла до Бога, вона повинна звільнитися від будь-якого гріха, від всякої неволі і залежності. Бог дає шанс усім людям.

Причини гомосексуальних захоплень

1. Одержимість. Демони можуть контролювати якусь сферу в житті людини, нав'язувати їй ідеї, а людина при цьому думає, що це вона сама така.

2. Вина батьків, які очікували дитину іншої статі і відповідно ставилися до дитини. Формування статевої належності в дітей закладається в перші кілька років життя. (Кажуть, мама Борі Мойсеева дуже хотіла дівчинку).

3. Нестача нормальної любові і визнання в дитинстві з боку родичів своєї статі (дівчинці з боку матері, хлопчику — з боку батька). Незадоволення потреби в любові і увазі може спонукати людину шукати цього підсвідомо в інших людях своєї статі. Чоловік може не почуватися повноцінним чоловіком через прогалини у вихованні і шукати мужності в представниках своєї статі. Те саме може відбуватися і з жінкою.

4. Насильство, пережите раніше.

5. Неправильне виховання батьків-одинаків щодо протилежної статі. Наприклад, мати виховує дочку сама. Після розлучення з чоловіком в неї залишилась ненависть і до колишнього чоловіка, і до всієї чоловічої статі загалом. Така мати без кінця висловлює в присутності дочки негативні речі на адресу всіх чоловіків. І в дівчинки з дитинства прищеплюється огида до чоловіків. В її розумінні, єдиний цінний вид людей на землі — це жінки.

6. Наслідкування знаменитостей. Засоби масової інформації описують у всіх барвах життя знаменитостей. У так званому «елітному» прошарку суспільства просто модно бути людиною, яка спробувала все. У простої людини завдяки статтям і телепередачам виникає думка, що таке життя — це норма. Вона не може бути зарахованою до цього прошарку завдяки своїм здібностям і тому старатись наслідувати їх в особистому житті. Людина переймає манеру стосунків, поведінки, стилю життя того, хто їй подобається. Наприклад, коли група «ТаТу» гастролювала в Японії, величезна кількість молодих японців почала наслідувати їх — так одягатися, так поводитися.

7. Експерименти в розпусті. Люди бездумно, навіть не маючи гомосексуальних нахилів, експериментують в різного виду розпусті. Вони шукають «малинки». Це стається тоді, коли секс перестав бути засобом вираження стосунків і стає самоціллю. Таким чином, цілком нормальна людина може стати збоченцем.

Шляхч може бути багато, але суть одна. Тому кожного разу, стикаючись з проблемою нетрадиційної орієнтації, слід пам'ятати дві речі:

1. Біблія засуджує це. «Через це Бог їх видав на покадливості ганебну — бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю покадливостю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові» (Рим. 1:26-27).

2. Бог дає вихід з цього. Гомосексуалізм пов'язаний з дією духів. Початок може бути і не духовним, але потім обов'язково приходять демони. Битва за того, хто бажає звільнитися, завжди дуже серйозна і довга, і закінчується перемогою лише тоді, коли людина не капітулює на півдорозі. Звичайно ж, не треба говорити всім у церкві про свою проблему. Але кваліфікована допомога служителя-наставника такій людині просто необхідна.

Бог хоче створювати здорові, нормальні сім'ї. Навіть якщо в когось були проблеми з гомосексуальною орієнтацією чи продовжують бути, ви обов'язково вирветеся з цієї пастки, якщо почнете цілеспрямовано цього прагнути. Тому що на вашому боці — Бог.

Денис ПОДРОЖНИЙ.

«Я тебе дуже люблю»

Мої бабуся і дідусь були одружені понад піввіку. З найпершої їх зустрічі вони грали в одну особливу, свою власну гру. Смысл її полягав у тому, щоб написати аббревіатуру «ЯТДЛ» в якому-небудь несподіваному місці і щоб інший знайшов його. Вони по черзі писали «ЯТДЛ» по всьому дому, і як тільки хтось з них знаходив записку, наставляла черга іншого шукати її.

Вони випадково витягували «ЯТДЛ» з цукернички, з контейнера з борошном. Вони писали його на запітнілих вікнах. «ЯТДЛ» виявляли на дзеркалі після гарячої ванни. Якось бабуся використала цілий рулон туалетного паперу, щоб написати «ЯТДЛ» на кожному його листку.

Не було такого місяця, де не могло б раптом появитися це слово. Поквапом написана записка з «ЯТДЛ» появлялася в ящику з інструментами, в автомобільних сидіннях чи була прив'язана стрічкою до керма. Записки ховали у вузтях, залишали під подушками. «ЯТДЛ» писалось на запорошеній полиці і виводилось на попелі в каміні. Це загадкове слово було частиною обстановки в будинку моїх бабуся і дідуся.

Потрібно було чимало часу, щоб до кінця усвідомити й оцінити їх гру. Скептичне ставлення заважало мені повірити в їхню шпир, чисту і безсмертну любов. Але попри це я ніколи не сумнівався в близьких стосунках цих людей. Їх любов була дуже міцною, набагато більшою за цю маленьку кокетливу гру; вона була дорогою в їх житті. Їх спорідненість ґрунтувалася на повному посвяченні і прив'язаності.

Бабуся і дідусь трималися за руки коли тільки це було можливо. Вони потайки цілувалися, коли стикалися одне з одним у своїй маленькій кухні. Вони закінчували фрази одне одного, кожного дня разом відгадували кросворди і ребуси. Бабуся по секрету розповіла мені, яким винахідливим і тактовним був дідусь. Перед кожним споживанням їжі вони схиляли голови і дякували Богові, захоплюючись тим, що Він дав їм: чудову сім'ю, прекрасну долю і одне одного.

Але була похмура тінь в житті моїх рідних: у бабуся виявили рак грудей. Хвороба вперше проявилася десять років тому. Як завжди, дідусь був поруч з дружиною. Він підбадьорював її, дбав, щоб вона завжди була оточена сонячним сяйвом навіть тоді, коли вона була настільки хвора, що не могла виходити з кімнати.

Рак атакував її тіло. За допомогою палички і міцної руки дідуся вони ходили до церкви кожного тижня. Але стан бабусі погіршувався, і вона вже не могла покидати дім. Дідусеві довелося самому ходити до церкви, благючи Бога зцілити його дружину. Але одного разу, те, чого ми так боялися, сталося. Бабуся померла.

«ЯТДЛ» було недбало написано жовтим кольором на рожевих стрічках траурного букета. Коли натовп порідшав і останній присутній на похороні розвернувся, щоб піти, мої тітки, дядьки, кузени та інші члени сім'ї підійшли й оточили бабусю востаннє.

Дідусь підійшов до могили і, уривчасто набравши повітря, почав співати. Пісня пройшла через його горе і сльози. Глибоким хрипким голосом він співав колисьову. Я ніколи не забуду цієї миті. Хоча я й не міг осягнути глибини їх любові, я мав привілей бути свідком її незрівнянної краси.

«ЯТДЛ» — я тебе дуже люблю.

Чому в житті так багато поганого?

Найсуттєвіше питання про існування зла — чому Бог не відверне його? Якщо Бог справді всеблагий і всемогутній, чому Він нічого не зробить?

По-перше, Бог не створює зло. Він дозволяє злу звершуватись. Він створив світ добрим. Разом з тим Він створив людей зі свободою вибору. Це включає свободу робити правильний і неправильний вибір. Часто неправильно зроблений вибір і призводить до наслідків, що завдають болю нам чи іншим людям, які не заслуговують таких страждань.

Під час навчання в університеті мене паралізувало через невдачу спробу пірнути у воду. Бог не штовхав мене у воду, щоб покарати мене чи надати мені урок, я сама зважилася пірнути, зіскакуючи з плечей друга. Я не можу звинувачувати в цьому нікого, окрім себе самої.

Звичайно, Бог міг би втрутитися і контролювати все в нашому житті — добре і погане, але тоді ми були би схожими на роботів і не володіли би реальною свободою. Він міг би навіть змусити нас любити Його, якби захотів, але ж любов з примусу — не справжня. Він дає нам свободу любити чи не любити Його, свободу жити і насолоджуватись життям, свободу вибирати правильне чи неправильне. На жаль, нам самим доводиться розгрібати наслідки своїх власних чи ще чийось діл.

Письменник К. С. Льюїс стверджував,

що 80 відсотків страждань — результат морального зла людства. А щодо інших 20 відсотків? Є такі речі, які нам до кінця не зрозуміти, поки ми живемо на землі.

Однак є і добра новина. Передусім, Бог любові — це також і Бог справедливості. Для всіх, хто в житті вибирав зло, завдавав страждань невинним жертвам, настане час зустрітись з наслідками своїх дій. Бог — Верховний Суддя, Він буде судити кожного за все вчинене. «І немає створіння, щоб сховалось перед Ним, але все нагє та відкрито перед очима Його — Йому дамо звіт!» (Євр. 4:13).

По-друге, Бог часто використовує випробування в житті для здійснення ще більшого блага, для розвитку нашого характеру, щоб зробити нас добрішими-

ми, терпеливішими, мужнішими... У результаті ми набуваємо здатності допомагати іншим людям, що стикаються з подібними ситуаціями у своєму житті. Наприклад, я змогла допомогти студентам-інвалідам.

Випробовування також змушують нас побачити, що насправді в житті найважливіше, і часто приводять нас до Бога. Ми бачимо важливість віри, надії, людської турботи про ближнього, починаємо дорожити своєю сім'єю і друзями.

По-третє, Бог приготував звільнення. Настане час, коли не буде страждань. На небесах люди відчують блаженство, яке перевищить їх очікування. Бог створив місце, в якому перебуває вічна слава, де не буде більше плачу, болю, хвороб чи смерті, де люди вічно матимуть радість в спілкуванні з Богом.

І нарешті, Бог дійсно не байдужий до нашого життя. Він ніколи не обіцяв життя, вільного від проблем, але Він обіцяв бути з нами поруч. Сам Ісус переживав любов, співчуття і печаль, Його, як магнітом, тягнуло до тих, хто страждав і потребував допомоги. Бог у Своїй любові хоче мати взаємини з нами. «Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Стейсі ДЖЕЙМС.

Залишайтеся вірними Богові

«Візьми свого сина... і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі» (1 М. 22:2).

Від характеру людини залежить, як вона розуміє волю Божу (Пс. 18:26-27). Авраам Боже повеління зрозумів як наказ вбити свого сина, і від такого розуміння він зміг би позбутися лише ціною жахливого болю і страждань. Але інакше Бог не міг очистити його віру. Якщо ми щирою вірою підкоряємось тому, що говорить Бог, Бог виведе нас з полону традицій, які Його подають не таким, Яким Він є. І таких помилок, котрих треба позбутися, дуже багато: кажуть, наприклад, що Бог забирає дитину в матері тому, що вона її надто любить. Це диявольська омана і пародія на істинну сутність Бога! І якщо диявол зможе нам завадити піднятися на вершину і позбутися неправильних уявлень про Бога, він саме це і зробить. Але якщо ми збережемо вірність Богові, Бог проведе нас через болісні випробування і виведе до кращого розуміння Себе.

Віра Авраама в Бога була велика тим, що він був готовий робити для Бога все, що Той побажає. Він був готовий підкоритися Богові і не звертав уваги на те, чи суперечило це якомусь із його переконань. Авраам не стояв за свої переконання на смерть, інакше він убив би Ісаака і сказав би, що голос ангела — диявольський голос. Фанатики чинять саме так. Якщо ж ви збережете вірність Богові, Бог проведе вас через всі перешкоди прямо в таємні покої, в яких ви зможете пізнати Його. Ось тільки доведеться відмовитись від своїх переконань і принципів. А ще не треба просити, щоб Бог вас випробував. Ніколи не говоріть того, що сказав Петро: «Господи, я з Тобою готовий йти до в'язниці й на смерть!». Авраам таких заяв не робив — він просто залишався вірним Богові. І Бог очистив його віру.

Майже половина американців впевнена, що через 40 років повернеться Ісус

Понад 40 відсотків жителів США вважають, що Ісус Христос повернеться на землю до 2050 року. Про це свідчать результати опитування, проведені у квітні цього року.

Щодо майбутнього американці налаштовані досить оптимістично. Так, скажімо, 71 відсоток опитаних вважають, що до середини віку буде переможений рак, а протези ефективніше виконуватимуть свої функції, ніж «оригінальні» органи. 81 відсоток реципієнтів вважають, що комп'ютери будуть спроможні розмовляти, як люди.

Однак є і тривоги. Американці побоюються енергетичної кризи і дальшого «нагрівання» планети. 58 відсотків учасників опитування бояться також нової світової війни, яка може вибухнути в наступні 40 років. А 53 відсотки очікують чергової терористичної атаки

на США з використанням ядерної зброї.

Опитування також свідчить про серйозне падіння оптимістичного настрою починаючи з 1999 року. Тоді 81 відсоток опитаних заявили, що оптимістично налаштовані щодо свого життя і життя своїх сімей. Сьогодні число оптимістів знизилось до 64 відсотків.

61% учасників сказав, що майбутнє Сполучених Штатів виглядає оптимістично (в 1999 році про це заявили 70%). 56% реципієнтів передбачили, що американська економіка через 40 років стане сильнішою (64% — в 1999 році).

Опитування проводилось по телефону і через Інтернет. У ньому взяли участь 1546 дорослих американців.

Цікаво, якими б виявилися результати опитування в Україні...

НХС.

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00
дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

УВАГА

Стежте за програмою телепередач

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -16 год., СЕРЕДА — 19 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Львів

вул. Володимира Великого, 50 (готель «Гетьман»), церква «Віфезда»;
НЕДІЛЯ — 11 год., ЧЕТВЕР — 18.30.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5;
НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Київ та область

КИЇВ, вул. БРУСИЛІВСЬКА, 28/33; НЕДІЛЯ — 10 год; тел. 044-423-80-64.
БОЯРКА, вул. БІЛОГОРОДСЬКА, 23-А; НЕДІЛЯ — 15.30 год.; тел. 063-747-56-23

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Рим, зона Top Capienza,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год; тел. 39-32-97-35-26-92.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 11:00-13:00 (богослужіння)
Четвер: 20:30, П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «M» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo
salvaciondedios2005@hotmail.com

Телефон:
№ 678-292-970

ВІРЮЮ

№ 7 (138)
липень 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не заводить поділяє погляди авторів.